

Martin Šmrha NE

(Synkopické negace a obyčejná směla)

Dnes jsem zaspal. Je deset a pohovor začíná v celou jedenáct. Ověšuji se kvádrem a kravatu uvazuji za běhu. Zabouchnu dveře a běžím k výtahu. U něj stojí tři opraváři. Jeden z nich si utírá čelo kapesníkem a ostatní stojí poraženecky s rukou v pase. Vyhrknu, že co se to jako děje. Opravář na to ironicky "Zasekl se výtah, proč nepoužít schody?" Jen to dořekne a беру schody po dvou. Bydlet v nejvyšším patře, to nebyl zas tak dobrý nápad, výhled ne-výhled. Vrážím celým tělem do vchodu a chvátám k autu. Chvilí hledám klíčky, snažím se odemknout a lámu klíč v zámku. Vzteky kopu do auta. Potom si uvědomím, že na okolí působím nedecentně. V hlavě se mi rodí nový nápad. Dejvická, Můstek, Národní třída. Utíkám na nástupiště. Sako v ruce, je horko. U všech automatů fronta, tedy kromě jednoho v rohu. Sázím do něj mince, hned propadávají. Není čas, musím ke kase. „Jízdenku na 24 hodin, prosím.“ Prodavačka mlčí a nevěřicně mě pozoruje. Opakuji tedy svůj požadavek. Rozklepala se a odpověděla „Počkejte tady, musím se poradit s kolegyní.“ Zanedlouho stojí u výdejní kasy paní dvě. Moc jsem neslyšel, o čem se baví, šeptaly.

„Vydej mu to.“

„Ale...“

„No ale...musíš.“

Kolegyně poplácala prodavačku po rameni a odešla. Mám jízdenku, ale nevím, jestli stíhám. Je něco málo po půl. Nikdy jsem v tuhle denní dobu neviděl tak prázdné nástupiště. Je pravda, že jsem dlouho nejel metrem. Jediný člověk stojí u koše a podpírá se holí. Slepec. Za chvíli to jede. Rozbíhám se ke kolejím a zakopávám o rozvázané tkaničky. Polovina mého těla se převážila přes okraj. Padám. Mám asi něco s nohou. Hlas začíná oznamovat příjíždějící stroj. Panikařím. Snažím se vyskočit a volám o pomoc. Klepání hole se přibližuje. Nad sebou vidím slepčovu tvář. Stojí na platformě. Zastavuje se před okrajem, jako by mě pozoroval. V černých brýlích se odráží světlo.